

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ, КОСТА
СИВОВ
ДА СИ МЕРИМ... ЧЕТКИТЕ**

chitanka.info

Благодарностите за този разказ, написан в съавторство с Коста Сивов, отново отиват при Петър Станимиров — живата легенда на БГ-комикса и най-добрият илюстратор на Стивън Кинг, както и при Павел — адмирации за идеята за поредицата :)

Бяха минали две седмици, откакто за последно бях стъпвал в „Зелената котка“. Не че не ми се ходеше — напротив, с удоволствие бих приветствал всяко едно разнообразяване на ежедневната си рутина: кафе, работа, сън и така до безкрай. Само че сроковете ме притискаха — трябваше да предам една серия илюстрации за нов сборник с разкази на ужасите, а музата ми явно си бе взела почивка и рисуването вървеше доста мудно. Наистина, едва ли на този свят (а и на другите, в чието съществуване се бях убедил наскоро) имаше човек, който да се занимава с обичайните си дела със същия хъс и желание, след като е прекарал една вечер в „Котката“, запознал се е с Тери Сторн, Джонатан Деветте Пръста и още един куп колоритни и леко налудничави личности, създал е картина, послужила за разобличаването на крадлив вещер-убиец, и е пил 1300-годишно бренди от личните запаси на Рей Макгавърн в компанията на сваляща го цяла вечер полуелфийка с възпламеняващи форми.

На следващия ден, след като се бях прибрал, чак започнах да съжалявам, че не мога да разкажа това на никого. Не че ми бяха забранили или ме бяха заплашили с вековни проклетия и други подобни — просто навярно щяха да ме тикнат в лудницата. Дори и аз в началото изпитвах сериозни трудности, докато повярвам на собствените си очи, та камо ли някой, който не е вдъхвал аромата на пушилист и гномски ейл, не е галил копринената козина на Сара, зелената персийка — талисманът на кръчмата — и не се е смял до сълзи, слушайки историите за Били Зеленчука, с когото бяха обещали да ме запознаят при първа възможност.

За жалост обаче нямаше как да зарежа тотално основната си работа и да се отдам на спомени за доброто старо време. Магията си е магия, но сметките трябваше да се плащат.

Двете седмици ми се сториха като две години. Слава богу, една вечер, докато нанасях финални корекции върху едно от демончетата, което щеше да краси задната корица на сборника, дочух леко покашляне зад гърба си. Обърнах се светкавично, готов да метна нещо тежко и не твърде ценно към евентуалния крадец, но за огромно мое учудване съзрях не друг, а самия Джаред Терънс ван Сторн, известен като Тери за приятелите си, разположил се удобно в креслото ми и захапал небрежно незапалена лула.

— Господи, Тери, изкара ми ангелите! — избухнах аз, за да прикрия уплахата си... и радостта, че го виждах.

— Ако беше толкова навътре в моя бизнес, друже, щеше да знаеш, че „господ“ и „ангели“ са две доста надценени понятия — ухили се Тъмният Маг, докато се здрависвахме. Опитах се да потисна треперенето на ръцете си, но явно не успях, понеже той се сепна и ми смигна:

— Спокойно, Питър, ще свикнеш... Съжалявам за нахълтването, но по принцип това си ми е запазена марка и на никого не му прави впечатление. Трябва да знаеш, че много мразя телефонни обаждания, SMS-и и прочие методи за телекомуникация. Когато искам да се видя с даден човек, просто му отивам на гости.

— Ами ако бях някой параноик?! Можеше да те убия...

— Едва ли... Да ти се намира зелуанска стрела или кинжал от амдарска стомана? Не? Така си и мислех — подсмихна се Тери, щракна с пръсти и запали лулата си от пламъчето, изникнало от палеца му. След като доволно изпуфтя около хиляда кубика ароматен дим, въздъхна с наслада и ме погледна въпросително:

— Искаш ли да си дръпнеш? Прясна реколта, току-що ми я донесоха от Графството...

— Не, благодаря. Ако искам да се самоубивам, има по-приятни начини.

— Не знаеш какво изпускаш, друже... — облегна се назад магьосникът и задърпа така ожесточено, сякаш от това зависеше животът му. Както и се очакваше, изпуши я за норматив, след което я огледа нещастно и я прибра нейде из гънките на наметалото си. Търпеливо го изчаках да приключи с нездравословния си ритуал и чак тогава го запитах:

— На какво дължа посещениято ти? Надали е само за да ме видиш как съм и да ми одимиш къщата...

— Хм, право в целта, а? Така да бъде — ухили се Тери и се изправи. — Чувал ли си някога името Гери Роксмит?

— Не ми е познато.

— Жалко. Щеше да ми спестиш доста приказки. Както и да е. Помниш ли как миналия път ти споменах, че магическото рисуване на бъдещето може да предизвика бая главоболия?

— Смъртно...

— Добре. Сега ще пробвам да ти обясня как работи цялата сложнотия. С две думи, ако искаш да промениш бъдещето по някакъв начин — примерно, решаваш, че имаш нужда от нова къща и я рисуваш на мястото на старата — трябва да си страшно внимателен към детайлите: всяка една тревичка, улична лампа или случайно преминаващ човек, които забравиш да включиш в картината, могат да изчезнат от реалния живот и по този начин да нарушиш един куп причинно-следствени връзки. А, повярвай ми, няма нищо по-лошо от това — в края на краищата всички се изсипват при магьосниците и започват да врънкат да оправим нещата. Не че не можем, но за да ги поправим, трябва да нарушим други връзки, после още и още... и става един порочен кръг, от който излизане няма. Затова, когато ти хрумне идеята да рисуваш бъдещето, по-добре да изпиеш една-две бири и да чакаш ентусиазма ти да отшуми.

— Че на мен не са ми хрумвали подобни неща...

— Знам. Точно тук идва времето да ти представя Гери Роксмит: художничка с доста посредствени умения — както рисувателни, така и магически. Не помня кой идиот я доведе в „Зелената котка“, но май така е по-добре — само да се сетя и нещастникът ще има да кара две-три лета под формата на патладжан в оркско село. Та това девойче миналата вечер се напи като докер и започна да крещи на всеослушание, че иска да си премери силите на спийд-пейнтинг с бъдещи мотиви с някого. Пък ако никой не посмеел, тя и сама щяла да сътвори нещо, от което всички щели да ахнат и най-накрая да я признаят за истинска вещица и художничка.

— Е, и какво от това?

— Не си виждал картините й, друже — потръпна Тери, отвори хладилника и се самообслужи с един доста солиден гълток ром. —

Тези... неща са толкова примитивистични и несвързани, че и аутист едва ли ще сколаса да схване тънкия им смисъл... или по-скоро липсата на такъв. А сега си представи, че това чудо на природата реши да рисува демон, дракон, десетия кръг на ада или нещо подобно. Само като си представя последствията и ме заболява главата. Затова предпочитам да се презастраховам и да те черпя някоя-друга бира в „Котката“ ... докато си мерите четките с каката.

— А, не! Категорично не! Нямам желание да се набърквам в неща, от които си нямам представа. А и спийд-пейнтингът не ми е по душа — знаеш, че обичам да си изпипвам работите.

— Добре де, Питър, влез ми в положението — кого да извикам според теб? Художниците, които са способни на истинска магия, се броят на пръстите на едната ръка. Ха сега се опитай да отгатнеш колко от тях знаят за „Зелената котка“, познават се с мен и вече имат опит зад гърба си?

С неохота се съгласих, че е прав. А пък и лично на мен щеше да ми е приятно да се откъсна малко от бачкането и отново да се потопя в атмосферата на кръчмата.

— Какви консумативи трябва да взема със себе си? Че последният ни „проект“ ме ошушка откъм бои... виж, платна имам колкото искаш...

— Нищо няма да вземаш! — прекъсна ме Тери. — Кръчмата осигурява всичко. Старият Рей веднага надуши възможност да изкара някой долар, дублон или каквото там падне. С други думи, взимаш си музата под ръчичка, мяташ на рамо всичкото вдъхновение, което успееш да насъбереш, отиваме там, ти обираш оваците, ние — парсата... и всички са доволни.

— Ние ли... Да не ми казваш, че си заложил?

— Е, сега... От малък съм си хазартен тип — Тери се усмихваше толкова ангелски, че чак ми идеше да го накарам да се обърне и да проверя дали не са почнали да му никнат крилца. — Разказвал ли съм ти как спечелих на покер парченце от шлема на Саурон?

— Определено не си.

— Веднъж като спечелиш това тъпо мерене на... четки, ще имаме време за толкова много истории, че свят ще ти се завие. Да вървим!

Стори ми се, че крачим цели векове, докато най-накрая усетих онова, за което предния път ме бе питал Тери. Въздухът около мен се сгъсти като желе и човек трябваше да положи леко усилие, ако искаше да продължи напред. Погледнах въпросително магьосника — той ми кимна успокояващо и продължи напред, без да се обръща. Бях готов да се закълна, че още един-два завоя и щяхме да се озовем в близост до районния полицейски участък. Бях минавал от тук стотици пъти, така че бях повече от сигурен. Вместо бездушното сиво здание, улицата пред което винаги бе осеяна с патрулни коли, обаче се озовахме пред добре познатия ми вече силует на „Зелената котка“.

— Тази пуцина всеки път на различно място ли се материализира? — попитах Тери аз, докато прекрачвахме през прага и вдъхвахме опияняващата атмосфера на странната кръчма.

— В общи линии, ако се вярва на обясненията на моя приятел Айвън — нещо от този род.

— И как всеки път разбираш накъде именно трябва да вървиш, за да я откриеш?

— О, повярвай ми, друже, това е най-малкият ти проблем — намигна ми Тери. — Има дни, в които се молиш да не се сблъскаш с нея.

— Какво имаш предвид?

— Ще разбереш рано или късно. Дано Мракът ти го поднесе след доста време — само това ще ти кажа...

Не успя да си довърши мисълта, понеже Рей ни видя и се втурна към нас така въодушевено, че човек можеше да си помисли, че е съзрял първата си ученическа любов.

— Ако знаете как се радвам да Ви видя отново, Питър! — запрегръща ме той с неподправен ентузиазъм. — Тери сигурно вече Ви е обяснил всичко, така че за мен остава само да Ви представя на опонентката Ви и да ви заведе до работните ви места, така да се каже... — Той се засмя леко изнервено, което, естествено, нямаше как да убегне на Тъмния Маг до мен:

— Рей, приятелю мой... колко точно е „банката“ до момента, ако нямаш нищо против да попитам?

— Само Мерлин знае, мистър ван Сторн, сър — поклони се шеговито съдържателят на „Зелената котка“. — Наложих се да викнем специалист по компютърните залагания — един пъпчасал Техномаг,

когото без съмнение ще забележиш ето там, в ъгъла, заобиколен от куп джаджи, в които и Стив Джобс, да пребъде името му, би се оплел като дракон в кълчища. Получих уверението му обаче, че който и от двамата да спечели тази вечер — дано Седемте Богове отредят това да сте Вие, Питър... — нито той, нито ние двамата с теб, Тери, ще има за какво да се притесняваме в близките стотина години. Е, ако кръчмата оцелее тази вечер, де...

— Спокойно, друже! — плесна го по рамото спътникът ми. — Момчето е по-печено и по-кораво от анкх-морпоркски плъх на шиш!

— Е, чак пък „момчето“... — засегнах се аз. — Вече чукнах над 60 лазарника...

Тери и Рей се спогледаха и избухнаха в искрен и заразителен смях.

— Извинявай, братче, ама за нас си момченце, откъдето и да те погледне човек... — потупа ме по рамото Рей, докато бършеше сълзите си с другата си ръка.

Не знаех дали да се чувствам поласкан или обиден. За всеки случай реших, че е било комплимент.

Шумът в далечния ъгъл на „Котката“ се усили. Рей Макгавърн погледна зад рамото ми и се навъси:

— Брадата на Один да окапе, ако това не е онази алкохоличка...

Извърнах се колкото се може по-небрежно. По-добре да не го бях правил. Пред очите ми се разкри образът на... нещо. Няма как да ви обясня по-подробно. На пръв поглед ми се стори, че наблюдавам женски вариант на Дани де Вито от онзи филм с Батман и с Човека-Пингвин. Съперничката ми тази вечер (защото несъмнено това бе именно тя) беше рошава като гоблин и с грим на трол-самоубиец. Черните кръгове под очите, които по всяка вероятност се дължаха на продължителни алкохолни фиести, се преплитаха с неумело положената очна линия в такава безумна комбинация, че не само аз, но и Ешер^[1] би се затруднил да я нарисува. До нея седеше толкова възрастен човек, че в първия миг го помислих за пращядо й. Едва след като се загледах по-внимателно, забелязах сладникаво влюбените погледи, които двамата си разменяха. Очевидно старчокът се падаше нещо като любовник (а доколкото познавах художничките — и спонсор...) на госпожицата. Развеселен, сръгах Тери в ребрата и безмълвно му посочих салатката, която дядото лакомо нагъваше.

Здравословната на пръв поглед комбинация от магданоз и лук без съмнение бе предназначена и за други цели: магданозът вероятно му помагаше да повдига от време на време уморения дракон, а лукът изпълваше със съдържание вехтите кесии... ако разбирате какво имам предвид. Тери очевидно схвана, защото прехапа устна, а в очите му блесна смях. Закискахме се беззвучно.

— Трябва ли да знам нещо по-специално за тази... хм... дама?
— попитах го, когато и двамата можехме отново да дишаме.

— Не че аз знам кой знае какво за нея... — почеса се магьосникът по брадата. — Дочух, че преди време била забравила една от картините си в някакво кафене. Фактът, че никой не се постарал дори да я открадне, силно ударил по насажданото от приятелки и колеги реноме на непризнат гений, чиито неща се търсят под път и над път. Може би манията ѝ постоянно да се доказва, е тръгнала именно от там.

Само това ми липсваше — художничка с комплекс за непълноценност...

— Спокойно, ще я отвееш като гремлин — безстопанствена овца! — тупна ме по рамото Тери, промърмори под носа си, че имал да свърши нещо и зачезна яко дим.

Не скучах дълго сам, тъй като около мен веднага се натрупаха желаещи да ме потупат по рамото, да се осведомят как съм, откъде съм, какво мисля за дуела, дали съм сигурен, че ще спечеля... Новината за предстоящия двубой се бе разпростряла из повечето светове и кръчмата се пръскаше по шевовете. Младият Техномаг видимо изнемогваше под напора на всички мераклии да залагат; честно казано, чудех се как ще се оправят след края на всичко — дали щяха да приравнят всички валути към един курс... или пък щяха да изплащат печалбата според съответния залог...? Трябваше да се поинтересувам, защото гледката на всички тези разнообразни банкноти, монети, кредитни и дебитни карти и още един куп методи за заплащане, които не успях да идентифицирам, ми докара главоболие. Само можех да гадая как се чувства малкият.

Реших, че вместо да се тормозя излишно и да гадая, ще е по-добре да се запозная с художничката. Видях доста зор, докато успея да си пробия път до нея през цялата тази тълпа, която я бе наобиколила,

но в края на краищата се приближих на достатъчно разстояние, за да я потупам предпазливо по рамото:

— Мис... м-м-м... Роксмит? Здравейте... Казвам се Питър Стенли...

— Хиляди гоблини, ама това наистина сте Вие! — писна полуистерично колежката ми по четка и се хвърли да ме прегръща така ентузиазирано, сякаш бях захарна статуя. Едвам изтърпях ледената ѝ хватка, а когато ме пусна успях да си върна въздуха в дробовете. — Откога се надявам да ви срещна, и да изразя уважението си към творчеството ви! — сипеше суперлативи жената, а дъхът ѝ ме накара да примижа. Беше някаква смесица от тролско биле и мордорска мътилка.

— Честта е моя! — реших да се направя на джентълмен и се поклоних ниско към земята. А и там долу въздухът беше доста по-свеж и приятен.

Няколко минути си разменяхме празни хвалебствия, когато на някой явно му писна и рече кисело:

— Ще почваме ли забавата или ще се надлъгваме, докато хобитите не изпият всичката бира на света?

Никой не можеше да пренебрегне забележката на Рей Макгавърн, така че набързо бяхме настанени на огромна дървена маса и пред нас бяха поставени внушителни халби с бира. Явно едно от правилата на подобна надпревара беше да се наквасиш здраво, преди да покажеш на какво си способен. Нямах нищо против, щом напитките бяха безплатни.

— За ваше здраве! — надигнах кехлибарената напитка, примляснах доволно и изтрих устни. Съперничката ми в турнира стори същото. Честно казано, дори малко ме учуди изписаното на лицето ѝ удоволствие. Духът на алкохола явно я посещаваше често...

Тълпата ни беше заобиколила и заплашваше да ни остави без въздух. Повечето от присъстващите не ги познавах, даже ги виждах за пръв път. Като че започна да ме обзема сценична треска. Пък и този дъртак до Гери Роксмит ме изнервяше допълнително. Мистерията около него ме измъчваше: кой беше той, защо беше с нея, може би любовник или баща, дядо...?

— Мисля, че е време да започваме — казах и опонентката ми кимна в съгласие. Масата беше заменена от два статива, оборудвани с

всички необходими за надпреварата пособия — платна, четки, въглени, бои, лакове и прочие глезотийки. В „Зелената котка“ нищо не се оставяше на случайността. Няма нужда да ви обяснявам, че музата на един творец е истерично създание, което изпада в депресия и при най-малкия намек за провал.

Рей Макгавърн, влязъл в ролята на водещ, съобщаваше началото на турнира, видните гости и наградата за спечелилия. Не пропусна да обяви залозите, които не бяха никак малко. Очите ми се разшириха от общата сума, но преглътнах и се опитах да се съсредоточа върху предстоящото рисуване.

— ... и както всички са добре запознати, за един турнир трябва както участници, така и съдии. Поканили сме две видни личности, които едва ли има човек, който да не е чувал за тях. Естети на свободна практика, чиито мнения са високо ценени и уважавани от хора и богове...

Следващите думи на Макгавърн ме хвърлиха в мрачно опиянение, но не от изпитата бира, а от имената, които чух. Очаквах оценителите да са някои от редовните посетители на кръчмата „Зелената котка“ като Били Зеленчука или Джонатан Деветте Пръста. Тайно се надявах, че Тъмния Маг Тери Сторн ни е напуснал, за да облече официална тога, но не! Уви! Гръм и мълнии!!! Гласът на Рей ме запрати в тъмните дебри на отчаянието.

— Моля посрещнете отец Вестий Четириструнник и детектив Джейк Тъндърбърд!

Тълпата аплодира новопристигналите, някои се ръкуваха с тях, други ги тупаха по раменете и гърбовете, трети изразяваха възхищението си от персоните.

Отчаянието явно се изписа на лицето ми, защото Вестий се доближи до мен и ми прошепна в ухото:

— Пак се срещаме, Питър. Само че този път аз ще се смея последен.

Почти същата реплика чух и от другия съдия, който също бях срещал в миналото.

Но нека ви разкрия малко повече за почетните гости на кръчмата „Зелената котка“, които бяха поканени да решат турнира на четките, в който щяхме да се съревноваваме аз и небезизвестната Гери Роксмит. Отец Вестий Четириструнник живееше в малък храм над Клисурата на

слепите. Беше нисък и дебел, приличаше на каца и пиеше повече вино от мухоморка алкохолик (а както всеки един нормален човек знае, мухоморката алкохолик порка доста...). Някога бях нает от него, за да му нарисувам портрет, който да го увековечи за идните поколения, но едва ли имаше майстор на този свят, който да „разкраси“ подобна персона дори до приемливо равнище. Не стига, че не получих хонорара си, но бях прогонен, прокълнат и замерен с развален домат от самия Четириструнник.

Детектив Джейк Гъндърбърд пък познавах от един курс на АА (Анонимните Алхимици). Проблемите му с магията го бяха довели до просешка тояга и въпреки че се опитах да му помогна с каквото можех, накрая получих ритник в задника и огромна сметка в една кръчма в Гората на мълниите. Както се казваше в една поговорка: никое добро дело не остава ненаказано на този свят.

Преглътнах отново жлъчката в устата си, защото колкото и да бях убеден, че съм по-добре подготвен за турнира от съперничката си, тя вече имаше сериозна преднина. Не можех да очаквам никаква помощ от съдиите.

Рей Макгавърн извади от задния джоб на панталоните си мръснокафяв плик. Отвори го и прочете на висок глас темата за рисуване, написана с разкритвен почерк от вътрешната му страна:

ТРОЛСКА СВАТБА

Гери Роксмит се хвана за четката с такъв ентузиазъм, че направо съжалих всеки мъж, на който му предстоеше да попадне в лапите ѝ. Това не беше жена, това беше сукуба в дрехи от мамутска кожа. Изгоних мрачните мисли от ума си и на свой ред се заех със задачата. Бях решил да дам всичко от себе си. Хората, които ме познават добре, знаят, че никога не се отказвам, дори и да знам, че всичките ми усилия са безнадеждни.

Старецът, който придружаваше опонентката ми, се заприказва нещо със съдиите. Подозрителна работа! Не знам дали беше позволено, но определено не беше редно. Дъртакът най-вероятно бе спонсор на Роксмит, решил на всяка цена да извлече ползите от една евентуална победа над мен. Не че името Питър Стенли се срещаше редовно из страниците на ежедневника „Елфски бряг“, но и аз можех да се похваля с някой и друг успех.

Погледнах към платното на Гери. В правилата никъде не пишеше, че не е позволено... ама то какви ти правила в „Зелената котка“. То все едно да си режеш ноктите с шублер — дали ще задълбаеш повече или по-малко не беше от никакво значение. Но стига с лиричните ми отклонения. Явно бирата и сценичната треска ме разсейваха и ми навяваха странни мисли. Това, което видях да изплува изпод четката на Роксмит, беше някаква помия от акварел, сметанов крем и пина колада. Не можех да различа нищо, освен една огромна глава (тролска, надявам се...) — всичко останало приличаше на премазана хлебарка.

Лапнах края на четката и повиках музата си на помощ. Днес определено си беше взела отпуска, защото никой не отговори на призива ми. Какво щях да правя сега? Да използвам магия? Не беше забранено, но смятах, че мога повече от това. Да се предам? Да бе! Сякаш знаех как се правят тези неща. Не! Щях да се мъча докрая.

Не знам колко от вас са наясно с изкуството, но то не е точна наука като математиката и физиката. При изкуството човек можеше да импровизира. И да ме прощават теоретиците, но едни от най-красивите произведения на света са се родили именно от импровизациите. Джазът, рокът, онези мацаници, които някои наричат абстракционизъм или примитивизъм, книгите на Бран Драун и Дрозд Р. Р. Мартини (двете р-та идват от „Ракия-Ракия“) и така нататък в същия ред на мисли. Така че реших и аз да импровизирам. Не ми се налагаше често да правя това, винаги сядах с някаква ясна идея в главата зад платното, но сега залогът беше прекалено голям. И то не само в парично отношение, тук беше намесена и чест. Гери Роксмит беше посредствен творец, бутан напред от разни персони, заинтересовани от провала на изкуството в наши дни.

Започнах смело да нанасям щрихите на картината, която нямах представа как да рисувам, но знаех, че веднъж започнал, всичко щеше да си дойде на мястото. Очертавах и закръглях, запълвах и замазвах, оцветявах и подравнявах. Гери също хвърляше тревожни погледи към творбата ми, а спътникът ѝ продължаваше да си лафи нещо със съдиите, които се подсмиваха под мустак и кимаха, уверени в провала ми. Но името Питър Стенли не се носеше от човек, готов да се откаже при първата пречка. Ако само знаеха на какво съм бил

подложен през по-голямата част от шестдесетте си лазарника, щяха да се засрамят и да си тръгнат от това събитие.

— Май един от участниците ни вече е готов — заяви Рей Макгавърн и посочи към Гери Роксмит. Тя се изправи (макар че права или седнала, все си изглеждаше като Дани де Вито в ролята на Пингвина от Батман) и всички започнаха да я аплодират (даже тези, които бяха заложили срещу нея), тихичко поздравявайки за успеха, който предвкусваха.

Да, ама не! Питър Стенли също беше готов със задачата. (Не знам защо понякога говоря за себе си в трето лице. Лош навик, от който се надявам скоро да се отърва.)

— Охо, ето че и вторият ни състезател финишира — заяви Рей.

Двамата с Роксмит се отдръпнахме от платната, разкривайки произведенията си. Картината на Гери не беше кой знае колко завършена от това, което вече бях видял — небрежна мацаница за фон плюс огромна тролска глава, изтипосана в центъра. Ако това не беше примитивизъм, здраве му кажи!

Моята творба се доближаваше най-вече до експресионизма. Бях вложил в нея цялото си сърце и душа... както и цялата си импулсивност. Резултатът не беше никак лош, даже мога да заявя, че се получи нещо великолепно.

Намусеният Рей Макгавърн извика силно:

— Нека дадем думата на нашите съдии.

Отец Вестий Четириструнник и детектив Джейк Тъндърбърд се наведоха над произведенията и поставиха едни физиономии на лицата, които трябваше да покажат, че разбират какво гледат. Бях сигурен, че си нямаха ни най-малка представа. Свещеникът разбираше само от измами, а детективът на свободна практика — от мързелуване. Чудех се дали до този момент бе имал и един клиент. Чувах, че бизнесът му никак не върви заради славата му, че е посещавал сбирките на Анонимните Алхимици.

— Мхм... — измрънка Вестий.

— Ахъм... — последва го и Тъндърбърд.

— Тия нищо не чаткат... — провикна се някой от тълпата, но бързо беше заглушен от присъстващите, които бяха заложили парите си на Гери Роксмит.

След около петнадесет минути на безцелно виране, двамата естети се прокашляха и обявиха, че са готови с резултатите.

— Моля за тишина — провикна се Рей Макгавърн и в кръчмата „Зелената котка“ настъпи мълчание, каквото не е било никога. — Нашият високоуважаван съдия отец Вестий Четириструнник ще обяви победителя в нашият турнир „Да си премерим четките“. Отец Вестий, думата е Ваша.

Дебелото човече се прокашля отново и с престорен глас обяви:

— Аз и моят партньор, който е експерт по изобразително изкуство, стигнахме до единодушно решение. С мнозинство, турнира печели геният на този арт-пърформанс, всеизвестната Гери Роксмит.

В този момент се чуха силни освирквания, след като затихнаха — аплодисменти, а след това отново освирквания и аплодисменти, само че този път заедно.

Поклатих глава. Все пак бях дал всичко от себе си. Няколко човека ме потупаха утешително по рамото докато се запътвах към изхода.

— ЧАКАЙТЕ МАЛКО! — провикна се дрезгав глас зад гърба ми. Обърнах се и едва не зяпнах от изненада. На мястото на стареца, който придружаваше опонентката ми Гери Роксмит, стоеше магьосникът С`Турджан от С`Миир. Навярно повечето от вас не го познават, но, повярвайте ми, това е за ваше добро. Който го беше срещал лично, не беше останал с хубави спомени. С`Турджан беше истинско страшилище по тези земи. Можеше да намери и игла в купа сено, както и да превърже счупен крак на комар с наръчни средства. Беше решил всеки един случай, с който се беше захванал. Точно в този момент се чудех какво търси на това място. Е, бях на път да разбера.

— Кой си ти? — попита изненадан Рей Макгавърн.

— Името ми е С`Турджан и съм нещо като шериф по тези земи. Преследвам опасни престъпници и се грижа никога повече да не нарушават спокойствието в района ми.

— Май си гледал много представления на С`Рамбо! — провикна се отново някой от тълпата, но бързо замлъкна, когато С`Турджан го изпепели с поглед.

— Какво търсиш тук? — отново попита Рей. — Имаме си частно парти, на което не си поканен.

— Напротив! — възпротиви се магьосникът. — Бях поканен от Гери...

— Така е, но защото мислех, че довечера ще ми покажеш звяра... Не знаех, че си с някакъв си Турджан.

— Хм, бъркате се, мадам. Турджан е мой приятел от друг свят. Моето име е С`Турджан, което въобще не означава това, което си мислите...

— Стига, стига! — намесих се и аз. — Какви дела ви водят при нас?

— Прямо както винаги, Питър. Радвам се да те видя отново между другото. Как са нещата при теб? Налага ли се пак да те посещавам?

Поклатих енергично глава. Не исках отново да се сблъскам с този маг.

— Радвам се да го чуя. Но причината за присъствието ми е друга. Тези „разбирачи“, уважаеми присъстващи, не са никакви естети. Това са двама мошеници, които се опитвам да открия от доста време...

Вестий Четириструнник и Джейк Гъндърбърд решиха да си плюят на петите и хукнаха към вратата, но просто наистина не познаваха С`Турджан. Всичко се случи за части от секундата. Онези хукнаха, магът извади тоягата си и ги покоси. След един кратък миг вече лежаха на пода на кръчмата в безсъзнание.

— Извинете за безпокойството — С`Турджан се хвана за конусовидната шапка в знак на уважение и тръгна да напуска, когато Рей го спря с думите:

— Господин Тюрбан, тъй като съдиите ни бяха дисквалифицирани... — Макгавърн се зачуди на този парадокс, но бързо се осъзна и продължи: — тъй като съдиите ни бяха дисквалифицирани, бихте ли бил така добър да отсъдите вместо тях?

Магът се поклони и рече:

— За мен ще бъде истинско удоволствие. — Той загледа двете картини и само след няколко секунди беше готов с присъдата. — Госпожице Роксмит, не се сърдете на думите ми, но вие можете да убиете и мъртвец с подобни мацаници. Не желая да ви отчайвам, но вземете си намерете друго начинание. Това не ви се удава.

За моя изненада Гери не посърна. Напротив! Тя се ухили и попита С`Турджан за номера на хралупата. Тая вечер май някой щеше да получи наградата си.

— Питър, с теб се знаем отдавна, не е ли така?

Отново кимнах енергично. За мое съжаление беше точно така. Не, не ме гледайте с този крив поглед! Някога и аз бях млад и аз вършех щуротии и именно С`Турджан ме вразуми.

— Няма нужда да казвам, че откак се отказа от онези простотии, се справяш доста добре със занаята.

Няма да описвам остатъка от вечерта, след като С`Турджан обяви мен за победител. Само ще кажа, че имаше много ейл, вино и спиртни напитки, а останалото... останалото и бездруго не го помня.

ПОСЛЕСЛОВ

Писането на художествена литература е едно изкуство, което няма точно определени правила и норми. Можеш да използваш въображението си и да сътвориш абсолютно всичко по начин, който ти се струва правилен. Съвсем друг е въпросът обаче, дали това, което си надраскал ще допадне на хората, които имат желание да прочетат написаното от теб. Точно тук е моментът, когато нещата се завъртат в омагьосан кръг. Ясно е, че и най-добрият творец не може да напише произведение, което да се хареса на абсолютно всички, но поне има свободата да опита. Именно това прави и Сибин Майналовски.

Със Сиби се запознахме съвсем наскоро. Всъщност той направи първата крачка, изпращайки ми копие от книгата си „Сянката“ с молбата да я прочета и да си дам мнението. В мен бихте открили всичко, само не и скромност, но никога не бях предполагал, че писател от ранга на господин Майналовски (на който се възхищавам и дори бях написал произведение, вдъхновено от него — „Чудовища под леглото“) би желал да получи моето мнение! О, мале!

Няма нужда да обяснявам, че Сибин е не само един от най-кадърните български творци, но и чудесен човек. Започнахме да поддържаме постоянна комуникация и да си разменяме произведения. Научих много от този човек и продължавам да уча още, защото той раздава с пълни шепи. Така че няма да се учудите от приятното усещане, когато получих предложение за общ разказ и то не за кой да е разказ, а такъв от най-известния цикъл на автора — „Зелената котка“. За мен беше истинско удоволствие да работя отново със Сибин (първият ни общ проект се казва „При баба“) и резултатът е по-горното произведение.

Приятно четене и до нови срещи!

Коста Сивов

[1] Мориц Корнелис Ешер (Maurits Cornelis Escher) — нидерландски художник, познат със своите гравюри върху дърво и литографии, които изобразяват мозайки, невъзможни конструкции, безкрайни обекти и покрития на равнината — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.